

Nr 12.

Av herr **Lindström**, *angående behörighet att utöva läkarkonsten.*

Under det senast förflutna halvsekle har problemet om behörighet att utöva läkarkonsten och denna behörighets omfattning upprepade gånger varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet. Frågan har — i korthet sagt — gällt läkarkonstens utövning av därtill formellt icke behöriga. Nämnda kategori av »läkare» har med ett kollektivt uttryck betecknats som kvacksalvare. En lag om behörighet att utöva läkarkonsten gavs den 21 september 1915. Dess i detta sammanhang viktigaste stadgande återfinnes i denna lags 6 § 2 mom. och lyder: »Om någon, som ej är eller varit behörig till läkarkonstens utövning, mot ersättning behandlar venerisk sjukdom, tuberkulos, kräftsjukdom eller sådan smittosam sjukdom, till förekommande av vars införande i eller utbredning inom riket Konungen meddelat särskilda föreskrifter, eller företager hypnotisk behandling eller behandling under allmän bedövning, straffes med dagsböter, dock ej under fem. Sker det yrkesmässigt, må straffet kunna höjas till fängelse i högst ett år. Utövas eljest läkarkonsten av någon, som ej är eller varit därtill behörig, och sker det yrkesmässigt; då skall, där behandlingen varit av beskaffenhet att medföra fara till liv eller hälsa för den behandlade, dömas till dagsböter, dock ej under fem.»

I samma lag, som alltjämt gäller, stadgas att behörighet att utöva läkarkonsten tillkommer — förutom i vissa särfall — endast den, som vunnit legitimation som läkare (legitimerad läkare). Sådan legitimation må endast meddelas svensk medborgare, som avlagt medicine licentiatexamen.

Den gällande lagstiftningen innebär alltså, att s. k. kvacksalveri i princip är tillåtet. En kvacksalvare får dock icke — mot ersättning — behandla vissa sjukdomar eller företaga hypnotisk behandling eller behandling under allmän bedövning. I övriga fall av läkarkonstens utövning är kvacksalvaren vid ansvar förbjuden att yrkesmässigt meddela behandling av beskaffenhet att medföra fara till liv eller hälsa för den behandlade. Även om behandlingen varit i och för sig ofarlig ha — enligt rättspraxis — bestämmelserna tillämpats, om till följd av densamma ett för patientens hälsa ogynnsamt uppskov med anlitande av legitimerad läkare ägt rum eller om patienten på kvacksalvarens uppmaning avbrutit en hos legitimerad läkare börjad behandling och avbrottet haft menliga verkningar.

Denna lagstiftning har icke varit effektiv vid bekämpande av kvacksalveriet. Medicinalstyrelsen, som haft uppmärksamheten på rådande förhållanden inom området, igångsatte på 1930-talet en utredning, vilket efter hand meddelades Kungl. Maj:t. Genom beslut sanktionerade Kungl. Maj:t medicinska Bihang till riksdagens protokoll 1950. 3 saml. Nr 12—17.

cinalstyrelsens åtgärd, och den 2 december 1941 överlämnade medicinalstyrelsen »Förslag till ny lag om behörighet att utöva läkarkonsten m. m.» (SOU 1942: 22).

I nämnda betänkande klargjordes tydligt, att 1915 års lag icke varit till fyllest för bekämpandet av kvacksalveriet. Utredningen redogör på s. 69—77 för åtskilliga rättsfall, som belysa denna uppfattning. I en bilaga till utredningens betänkande, s. 188—219, lämnas en sammanställning om kvacksalveriets förekomst i Sverige åren 1931—1939. Även om de däri lämnade uppgifterna äro långt ifrån uttömmande, blir dock totalbilden den, att ett mycket utbrett kvacksalveri florerade. Det förekommer allttjämt. I en den 30 december 1949 daterad skrivelse till motionären säga nio namngivna personer (namn och adresser kunna meddelas), som äro anhängare till kvacksalveriet, följande: »Från en stor del av stadens (Stockholm) och statens verk och inrättningar såsom skolor, spårvägar, järnvägar och sjukvård söker sig ett stort klientel till chiropraktiker, homeopater och andra lekmanalläkare och betala själva konsultationen, fast de ha gratis läkarevård.» Att kvacksalveriet i princip är tillåtet medför att det i stor utsträckning förekommer också i praktiken. Många uttalanden från medicinskt sakkunnigt håll understryka detta förhållande (se uttalanden i medicinalstyrelsens utredning, s. 77—101).

Det bekanta fallet fru Anna Dorothea Iversen i Stockholm den 5—7 januari 1949 visar hur mäktig vidskepelsen på detta område är. Fru Iversen är en dansk undersåte, som vid nämnda tidpunkt uppträdde som undergörerska i den svenska huvudstaden. Hennes »behandlingsmetod» bestod i följande: strykningar och massageliknande knådningar med händerna, ibland i form av så kraftiga knuffar och stötar med knuten hand, att någon annan måste stödja patienten; vidare blåsningar med munnen mot de sjuka kroppsdelarna. Frånvarande personer kunde behandlas under telefonsamtal genom att kvinnan blåste i telefonluren eller genom att hon strök med händerna över ett papper eller en tidning, som sedan sändes till den sjuke för att anbringas på det sjuka stället. Vid kollektiva mottagningar — en sådan med över 1 000 personer närvarande förekom i Stockholm — utövade fru Iversen sin »konst» genom att sträcka ut händerna över salen. Hon hävdade, att hon kunde bota *alla* sjukdomar med samma »medel». Enligt Dagens Nyheter den 7 januari 1949 sade hon sig »kunna blåsa bort kräftsvulster». Hon sade, att hon icke uppbar betalning för sina »behandlingar», men det påstods med trovärdighet från flera iakttagare, att hon mottagit frivillig ersättning från många sjuka. Detta är ett exempel på att gällande behörighetslags bestämmelser om »yrkesmässighet», vilket måste betyda att vederbörande försörjer sig på trafiken, icke äro effektiva. Fru Iversen försvann snart ur landet, sedan polisen underrättat henne om att hennes verksamhet icke var önskvärd i Sverige. »Undergörare» ha vid olika tillfällen uppträtt i vårt land; de ha ofta varit religiösa. Medicinalstyrelsens

åberopade utredning pekar på att religiösa »pastorer» framträtt som kvacksalvare och undergörare. Allt detta visar, att det alltjämt här i landet finns en talrik publik för charlataner på läkarkonstens område. Fallet Iversen behandlades i en interpellationsdebatt i andra kammaren den 16 februari 1949.

På grundvalen av gjorda erfarenheter framlade medicinalstyrelsen sitt förslag om en på vissa punkter kompletterad behörighetslag. Denna lagstiftning borde enligt förslaget i princip innefatta förbud för lekman

att behandla varje sådan sjukdom, som regelmässigt antingen är farlig för den behandlades liv eller hälsa eller ock genom smittsamhet medför fara även för den sjukes omgivning,

att vid behandling av sjukdom — oavsett denna är av farlig beskaffenhet eller ej — använda sådant medel eller sådan metod, som är av beskaffenhet att medföra fara till liv eller hälsa för den behandlade, och

att utföra behandling i fall, där dröjsmål med eller avbrott i behandling genom behörig utövare av läkarkonsten kan medföra dylik fara.

Medicinalstyrelsen föreslog, att det nuvarande systemet med uppräknings av vissa sjukdomar, som regelmässigt äro farliga för den behandlades liv eller hälsa, borde bibehållas men kompletteras med vissa sjukdomar, såsom sockersjukdom m. fl. Vad som gäller behandling av farlig sjukdom borde ha avseende även på sådan sjukdomsföreteelse, som enligt vetenskap och beprövad erfarenhet är symtom till dylik sjukdom. Psykoanalytisk behandling borde likställas med hypnotisk behandling. Med allmän bedövning borde lokalbedövning jämföras. Behandling av lekman av sinnessjuk, sinnesslö eller person under 18 år borde beläggas med höjt straff. Undersökning skulle jämföras med behandling. Reklam för kvacksalvarverksamhet skulle icke tillåtas och skulle beläggas med straff. Läkartiteln skulle skyddas. Lekman skulle icke tillåtas att exempelvis kalla sig »naturläkare», »hudläkare», »dr».

Några remissinstanser förordade förbud mot kvacksalveri. Andra uttalade sina sympatier för förbud, men ville ej gå längre än att skärpa lagen i huvudsaklig överensstämmelse med medicinalstyrelsens förslag. En del myndigheter vände sig både mot förbud och mot de flesta skärpningar, som förordats av medicinalstyrelsen. De senare litade mest på effektiviserad upplysningsverksamhet. I sitt betänkande avstod medicinalstyrelsen själv att yrka förbud mot all utövning av läkarkonsten för kvacksalvare. Styrelsen anförde som ett av sina huvudskäl »att enligt dess åsikt tillräcklig förståelse för ett sådant förbud ännu icke kan påräknas hos stora delar av vårt lands befolkning och förty en dylik lagstiftning näppeligen kan för närvarande förväntas bliva effektiv» (SOU 1942: 22, s. 20). Liknande skäl mot förbud anförde statsrådet och chefen för inrikesdepartementet vid ovan nämnda interpellationsdebatt i andra kammaren.

Fråga är om en dylik uppfattning är hållbar. Det är uppenbart att den gällande lagstiftningen icke stävjar kvacksalveriet, och den av medicinalstyrelsen föreslagna vilas på samma grund som den gamla lagstiftningen. Upprepade gånger hänvisas till en ökad upplysning såsom ett verksamt medel. Erfarenheten visar, att detta icke gäller. Sjuka människor, som ofta bli offer för ren förtvivlan och gripa efter alla tänkbara möjligheter att bli hjälpta, äro sällan tillgängliga för upplysning, som utgår från förnuft och erfarenhet. Den offentliga reklamen för kvacksalvare har kraftigt inskränkts genom pressens förståendefulla uppträdande. Tidningarna vägra i regel att införa kvacksalvarannonser. Människorna finna likväl vägar till kvacksalvarna. De senare ha visat att de underkasta sig bötesdomar och obekymrade av dem fortsätta sin »läkarverksamhet». Det säges ofta, att folkets »rättsmedvetande» icke är moget för så drastiska åtgärder som förbud, och då uteslutas möjligheterna att på förbudsvägen nå önskat resultat. Ingen har dock svarat på frågan, om det är möjligt att bibringa folket det önskade »rättsmedvetandet» eller när det kan väntas att detta »rättsmedvetande» uppenbarar sig.

Undertecknad vill icke i allmänhet bidra till att inskränka den personliga friheten. I detta avseende hyser han en »liberal» uppfattning. Men icke ens en långt gående liberal människa föreställer sig gärna, att samhället kan existera utan vissa ingripanden, som binda den individuella viljan, det personliga tycket. De klassiska liberalerna underlät aldrig att fordra samhällets ingripande till skydd för liv och egendom. De som inriktade sig på att mörda eller stjäla skulle näpsas genom samhällets tvångsingripande. I medicinalstyrelsens utredning lämnas exempel på lekmanabehandling av sjuka, som satt vederbörandes liv och hälsa i fara. I ett flertal fall har icke ens vanliga sjukdomars art kunnat bestämmas, varför behandlingen varit detsamma som dödsrisk. Skall man för att stävja sådant lita till ett diffust »rättsmedvetande», som egentligen icke är annat än okunnighet och vidskepelse? Och skall man vänta på att detta »rättsmedvetande» inom rimlig tid förändras så att det tar hänsyn till allenast förnuft och erfarenhet?

Obligatorisk skyddsypning mot smittkoppor är genomförd, trots att många bekämpat den med hänvisning till sitt rättsmedvetande. Men de lagstiftande myndigheterna ha icke vikit. Trots all motagitation, som flera gånger tagit formen av ren upphetsning, har tvångsvaccineringen upprätthållits, och när statsmakterna ha visat sig vara ståndaktiga har agitationen i hög grad dämpats. Man kan vänta sig samma utveckling, när det gäller förbud mot kvacksalveriet. Uppenbarligen kommer det i början av en förbudslagstiftning att uppstå besvärigheter och hetsig motagitation. Men det är ingen överdriven förhoppning, om man tror att stormen ganska snart skall lägga sig. Därtill skall bidra, som mångfaldiga gånger påvisats, en större tillgång till läkare över hela landet och en högre standard på läkarkåren, ett önskemål, som gör sig gällande även i ett land som vårt med en

erkänt skicklig och ansvarsmedveten kår av läkare. Önskemålet kan så mycket hellre givas uttryck, som det åtskilliga gånger framhållits från läkarna själva. Om detta får man rika vittnesbörd vid genomläsningen av medicinalstyrelsens här ofta återopade betänkande. Undertecknad håller starkt före, att ett förbud mot allt kvacksalveri bör genomföras och att utövningen av läkarkonsten förbehålles allenast legitimerade läkare. När det framhålles att lekmän ofta kunna vara till gagn som omedelbar hjälp vid sjukdoms- eller olycksfall, innan läkare ankommit, må härom endast sägas, att det bör vara möjligt att giva lagen en sådan utformning, att sådan hjälp inom begränsad ram icke skall jämföras med kvacksalveri.

Till kvacksalveri måste tvivelsutan räknas chiropraktik, homeopati och ögondiagnostik. I medicinalstyrelsens här berörda utredning beröras i skilda sammanhang dessa grenar av »läkarkonsten». Professor G. Liljestränd uttalar sig i betänkandet om homeopatien (s. 230—242). De homeopatiska läkemedlen äro i och för sig verkningslösa. »Homeopatien har intet med vetenskap att göra . . . I själva verket är homeopatien en form av mysticism, ett slags religion, om man så vill. . . . det är samhällets plikt att tillse, att ej skador tillfogas sjuka människor genom uraktlåtenhet eller okunnighet, och att ej de friska utsättas för risker t. ex. i form av epidemier, som kunna bli en följd av att den medicinska forskningens resultat lämnas obeaktade på grund av förtröstan på homeopatiens evangelium.» Professor Liljestränd framhåller den risk, vilken representeras av »den stora mängd homeopater, som utan att äga medicinsk utbildning utöva sin verksamhet. De sakna förutsättningar att bedöma riskerna.» Genom ett citat anför professor Liljestränd ett tidigare uttalande av professorn i rätts- och statsmedicin A. Key-Åberg. Denne yttrade: »Man finner bland dem (homeopaterna): f. d. polismannen, f. d. straffången, f. d. prästen, f. d. lasarettsvaktmästaren, 'frun' i växlande samhällsställning, men vars mans ekonomi blivit rubbad, f. hemmansägaren, f. ingenjören, f. cirkusartisten o. s. v. Flera av dem äro, sorgligt att säga det, f. d. predikanter; och geschäftet går, såsom erfarenheten visat, bäst då homeopaten uppträder med religiös mask och därefter lämpade talesätt. På detta sätt vinner man säkrast folkets förtroende. 'Jag tror Gud vill det', var det svar, som en bekant homeopat här i staden för ej länge sedan offentligt lämnade på en till honom ävenledes offentligen framförd förebräelse för sysslande med kvacksalveri.» — Det är att märka, att professor Liljestränd icke bara rör sig med allmänna uttalanden om homeopatien, utan att han låter dem föregås av en verklig analys av den homeopatiska »läkekonstens» medel.

Professor K. G. Ploman sysslar i medicinalstyrelsens betänkande med ögondiagnostiken (s. 243—246). Med ögondiagnos eller ögondiagnostik avses en metod att »utforska en människas eller ett djurs hälsotillstånd genom aktgivande på utseendet av ögats regnbågshinna». Denna »vetenskap» leder sitt upphov från en iakttagelse, som en ungrare Ignaz Peczely skall ha gjort

1837 vid 11 års ålder. Han bröt av benet på en ugglan och såg då att en svart strimma i samma ögonblick uppstod i ugglans öga. När Peczely som vuxen sysslade med homeopati, slog det honom, att alla människor hade så olika ögon. Han erinrade sig episoden med ugglan, och inom tre månader hade han funnit nyckeln till den gåta, han grubblade över, d. v. s. han hade insett, varför märket uppkom i ugglans ögon, då benet avbröts; kroppens olika organ måste vara representerade i regnbågshinnorna. Svenska pastorn N. Liljequist utvecklade närmare våra dagar Peczelys »vetenskap». Varje fläck i ögat speglade kroppens skilda organ, och genom att se in i ögat kunde man finna var sjukdomen fanns. Efter en analys av ögondiagnostikens arbets sätt och ögondiagnostikernas metoder konkluderar professor Ploman: »Ögondiagnostiken leder sitt ursprung från en obestyrkt och fullständigt godtyckligt tolkad iakttagelse av en 11 års pojke. Ögondiagnostiken har existerat i över 100 år, utan att dess utövare visat förmåga eller vilja att genom exakt forskning skaffa densamma minsta skynten av beviskraftigt underlag. Den grundar sig dels på okunnighet om och feltolkning av orsaken till växlingarna i regnbågshinnans utseende, dels på ett löst framkastat påstående om ett inbördes samband mellan vissa bestämda ställen på irisytan och kroppens olika organ, ett samband som icke finnes. En på dessa felaktiga förutsättningar grundad sjukdomsbehandling är meningslös och hälsovådlig. Ögondiagnostiken är kvacksalveri.» Många människor lita dock på ögondiagnostikerna. Kombinationen mellan ögondiagnostik och homeopati är vanlig. En undersökningsmetod, som i och för sig leder till hälsovådliga resultat, och en »läkarkonst», homeopatien, som ofta har ögondiagnostiken till hjälpmedel vid sin utövning i »mystikens» tecken, vilka sammansmälta i okunniga och oskickliga människors händer, måste representera stor risker för människor och samhälle.

I Schweiz fordras för utövande av läkarkonsten, fränsett en enda kanton där utövande av läkarkonsten är fritt, en av läkarexamen betingad auktorisation från förbundsmyndigheterna. Förbudet för obehöriga upprätthålles ytterst olika i de skilda kantonerna, men kvacksalveriet är likväl icke av någon större betydelse (SOU 1942: 22, s. 123). Inom kantonen Zürich, där kvacksalveriet är förbjudet, försökte chiropraktikerna genom ett initiativ få till stånd en folkomröstning till förmån för legitimation av sin verksamhet. Sundhetskommissionen i kantonen tillsatte med anledning härav en kommission av ansedda medicinare, de flesta professorer, att undersöka den chiropraktiska läran. Dess utlåtande blev förintande. Det är refererat i medicinalstyrelsens betänkande s. 147—156. Några stickprov lämnas: »Förklarandet av sjukdomsföreteelser, medelbart eller omedelbart, såsom orsakade av inklämning av nerverna genom rubbat läge av ryggkotssegment i den chiropraktiska teoriens mening är falskt. . . Chiropraktikens föregivna hälsoföljder hålla icke streck vid en allvarlig prövning. Vi hava icke sett ett enda fall av fullt botande av en verklig beskriven sjukdom, som

kan angivas. De oss visade fallen röra sig i huvudsak om å ena sidan själsliga eller nervöst betingade symtombilder, som i allra första hand äro att återföra på störningar i patientens nerv- och själsliv, å andra sidan besvär av så kallad reumatisk natur. Båda grupperna av dessa affektioner äro emellertid under tidens lopp i alla fall underkastade bättringar och återfall. . . . Utövändet av chiropraktik kunde beträffande ett stort antal sjukdomar medföra stora faror för de sjuka. Så uppstå t. ex. genom tuberkulos och kräfte svaga ställen på ryggraden, vilka vid utövande av de chiropraktiska handgreppen kunna bli intryckta. Vidare inträffar det lätt, att genom frånvaron av tillförlitlig diagnos fall av infektionssjukdomar (t. ex. difteri), tumörer och andra livsfarliga tillstånd bli förbisedda och patienterna därigenom skadade på ett irreparabelt sätt. Denna farorisk vid behandling genom chiropraktikerna är utmordentligt stor, enär dessa sakna varje slags allmän läkarutbildning.» Den schweiziska vetenskapliga kommissionen utdömde radikalt chiropraktiken.

I anledning av ett rättsfall i Danmark tillsattes i början på 1930-talet en kommission på 5 läkare, som hade att undersöka chiropraktiken som läkar- metod (SOU 1942: 22, s. 156—157). Utslaget blev:

att chiropraktiken saknar varje vetenskapligt grundlag och att dess teori är stridande mot fysiologiens och patologiens enklaste fakta,

att de chiropraktiska handgreppen icke kunna utöva den av chiropraktiken påstådda inverkan på sjukdomarna,

att verksamheten på nu ifrågavarande klinik icke står i överensstämmelse med de principer, som måste vara ledande för hederligt och samvetsgrant ledda sjukvårdsinstitut.

Domen i detta rättsfall gick emot chiropraktiken.

Skall man lita på medicinsk sakkunskap, vilket man i detta sammanhang måste göra, böra alltså homeopati, ögondiagnostik, chiropraktik över huvud taget utdömas och i samhällets intresse grundligt stävjas. Det framhålls ofta, vilket även framgår av medicinalstyrelsens betänkande, att dessa och andra kvacksalvarmetoder icke sällan ha en sådan psykologisk verkan på patienterna, att förbättring i deras tillstånd inträder. Det finnes ingen anledning att förneka detta. Primitiva och lättledda människor påverkas ofta av sådant, som har något mystiskt och trolskt över sig. Detta förbises ingalunda av den vetenskapliga medicinen, vars utöväre dock ha en naturlig ovilja mot att fungera likt vildars och primitiva stammars medicinmän. De önska icke framträda som representanter för »fast geistige Kräfte», som homeopatiens upphovsman, den tyske läkaren Samuel Hahnemann, gjorde (SOU 1942: 22, s. 231). Den lättnad som vissa patienter erfara genom kvacksalvarnas finter torde dock icke kompensera de skador, lekmännen i läkarskepnad åstadkomma genom sina ofta ytterst riskabla metoder. Här borde förvisso avvägningsfrågan mellan det ena och det andra

vara lättlost. Professor G. Liljestrand påpekar dessutom (SOU 1942: 22, s. 239), att kroppens självläkande krafter spela en mycket stor roll, »i de ojämförligt flesta fallen den avgörande rollen», när sjukdomstillstånd övervinas. Detta draga såväl vetenskapligt utbildade läkare som olika sorters kvacksalvare stor nytta av. En vetenskapligt skolad läkare känner nogsam detta och gör icke någon reklam av det. Men när kvacksalvaren profiterar av denna kroppens egna läkande förmåga, basunera han och hans trogna ut det som underverk. Så går agitationen, när den är stoppad i tidningar och sällan kan få sitt utlopp på offentliga möten, från mun till mun och utövar sin värvning i det fördolda.

I sammanhanget bör nämnas den hänsynslösa ekonomiska uppskörtning, som en del av allmänheten blir föremål för, särskilt genom de homeopatiska »medicinerna». Dessa tillverkas av vissa »tekniska», »kem.-tekn.», »farmac.-kem.» fabriker. Produkterna bestå mestadels av sockerpiller med homeopatiska »läkemedel» i fantastisk uttunning. Säkra uppgifter ge vid handen, att exempelvis ett kg mjölksocker som homeopatisk »medicin» betingar ett försäljningspris av 100 kronor. I ett annat fall anges priset till 160 kronor per kg. Det förefaller högst önskvärt, att även denna sida av kvacksalvarnas och deras medhjälpare verksamhet grundligt nagelfares. Det måste vara en tredubbel synd mot sjuka människor, som anlita i och för sig verkningslösa läkemedel och som bli föremål för en behandling, innebärande stor fara för liv och hälsa, om de dessliques bli objekt för en skamlös ekonomisk uppskörtning.

Sammanfattande kan sägas, att av de tänkbara medlen i kampen mot kvacksalveriet förbud mot utövning av läkarkonsten för icke utbildade (legitimerade) läkare måste vara det effektivaste. I händelse riksdagen icke skulle vilja förorda förbudsvägen, torde det näst bästa av det, som för närvarande synes stå till buds, vara medicinalstyrelsens förslag till ny lag om behörighet att utöva läkarkonsten. Det borde vara angeläget att bringa åtminstone detta förslag inför riksdagens prövning, möjligen med bearbetning med hänsyn till de ytterligare erfarenheter, som kunna ha vunnits sedan december månad 1941. Slutligen äro också åtgärder mot uppskörtning av kvacksalvarnas patienter genom fantasipriser på deras läkemedel att anbefalla, i varje fall till dess att lagstiftningen får sådant innehåll, att det ondas rot, kvacksalveriet självt, verksamt kan utrotas.

Härmed hemställles,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att förslag utarbetas till lagstiftning om förbud att utöva läkarkonsten för i Sverige icke legitimerad läkare, samt att för riksdagen framlägga förslag om sådan lagstiftning; eller i den händelse riksdagen finner att ovanstående hemställen icke kan bifallas

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att förslag till ändrad lagstiftning om behörighet att utöva läkarkonsten utarbetas på grundval av medicinalstyrelsens den 2 december 1941 avgivna förslag, varvid hänsyn tages till de erfarenheter, som under åren 1942—1950 ytterligare ha kunnat vinnas på nämnda område, samt att Kungl. Maj:t måtte förelägga riksdagen förslag rörande dylik lagstiftning, samt, ifall sistnämnda yrkande bifalles eller om riksdagen icke finner ändring av lag om behörighet att utöva läkarkonsten av den 21 september 1915 påkallad,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att sådana föreskrifter utfärdas, som äro ägnade att förhindra ekonomisk uppskörtning av allmänheten genom försäljning av mediciner, som ordineras av person, vilken efter lagstiftningen om behörighet att utöva läkarkonsten icke äger sådan behörighet.

Stockholm den 16 januari 1950.

Rickard Lindström.
